

долу на дъскитѣ. Но ето че единъ звънецъ бие. Всички момчета тръгнали къмъ трапезарията. Тръгналъ и Никола. Насѣдали на масата. Единъ прислужникъ донесълъ две голѣми паници гостба и ги сложилъ на масата. Всѣко момче си сипвало отъ паницата. Нашъ Никола се срамува. Канятъ го, но той мълчи. Единъ неговъ другаръ взелъ паницата му и сипалъ ястие. Всички допипали мръвкитѣ и лакомо гълтатъ. Никола се чуди. Бива ли да земе мръвка? Въ кжщи той си знаеше така: посрѣдъ трапезата се слага въ една паница ястието. Всички ядатъ отъ паницата. Децата не зематъ мръвка. Тѣ топятъ само „чорбица“ съ сухъ хлѣбъ. Мръвкитѣ сж за бащата и майката. Сега въ неговата паница има толкова ястие и мръвки, каквито никога не е виждалъ. Той се чуди, да изяде ли всичко? Най-първо изтопилъ „водицата“, а месото оставилъ. Другаритѣ му се изсмѣли. Никола изялъ и месото. Но ето че прислужникътъ донесълъ и второ ястие. Нашиятъ момъкъ се слисалъ. Но като видѣлъ, че другитѣ ядатъ и той изялъ втората си гостба. Това много му се харесало.

Отъ трапезата всички отишли на почивка, сетне изучили уроцитѣ си и най-сетне звънецътъ ударилъ за спане. Никола билъ уморенъ и бързо заспалъ. На сутринъта звънецътъ ударилъ, станали всички, станалъ и Никола, и гледа, що правятъ другитѣ, това върши и той. Всѣко момче зело пешкиръ, сапунъ и четка за зжби. Никола се чуди. Той пита другаря си:

— Защо носишъ сапунъ? Ами това бодливо то въ ржцетѣ ти, какво е?